

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2836

гр. София, 14.12.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина Иванова
Доротея Кехайова

като разгледа докладваното от Доротея Кехайова Въззивно частно наказателно дело № 20221100605300 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 6 и 7 от НПК.

С определение от 09.11.2022 г., постановено по НЧД № 12313/22 г., СРС, НО, 93 състав е отменил постановление на СРП от 12.09.2022г., с което е прекратено наказателното производство по ДП № 513 ЗМТ 11178/2021 г. по описа на сектор „РТП“-СДВР, пр. пр. №21198/2021 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК и е върнал делото на СРП за продължаване на процесуалноследствените действия.

Против определението е постъпил протест от СРП. В протеста се излагат доводи за неправилност на съдебния акт. Сочи се, че дадените указания от първата инстанция относно прилагането на закона са неправилни и неоснователни. Подчертава се, че от същите може да се направи извод, че първоинстанционният съд на практика не кредитира заключението на изготвената по делото ВАТЕ, без обаче да посочва каквито и да било мотиви за това. Счита, че изготвеното от вещите лица заключение почива изцяло на събрания в хода на разследването доказателствен материал в т.ч. на изготвения протокол за оглед на местопроизшествие, в който подробно са описани всички обстоятелства включително пътни знаци, маркировка, сигнализация, обозначения в района на местопроизшествието. Акцентираща се върху заключението на вещите лица, че непосредствена причина за настъпване на процесното ПТП се явяват субективните действия на пострадалия пешеходец, който е предприел пресичане на платното за движение на ул. Пиротска, на място, което не е било предназначено за движение на пешеходци, в момент, в който лекият автомобил, управляван от св. С., го е приближавал от лявата му страна *навлизайки в опасната зона за спиране, като избраната от водача на МПС скорост за движение от 20 км/ч е била съобразена с пътната обстановка.* Въз основа на изложеното приема за неоправдано да се приеме, че при установените обективни обстоятелства - движение на автомобила частично върху трамвайно трасе, наличието в близост на пешеходни пътеки, непосредствено наличие на трамвайна спирка *(в противоположна на посоката на движение страна)*, паркирани на платното автомобили, в светлата част на денонощието, при слънчево и сухо време и без да се включват данните за движещи се по тротоара уязвими участници в движението *(тъй като данни за забелязани такива в показанията на водачката на МПС липсват, а единствено са налични в показания на пасажера)*, налагат избор на скорост по-ниска от 20 км/ч. Приема се,

че извършването на допълнителни действия по разследването (допълнителен оглед на местопроизшествие и изготвяне на допълнителна експертиза), не биха имали отношение към разкриване на обективната истина. Отправя се искане протестираното определение да бъде отменено.

Софийският градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и изложените в протеста доводи, намира за установено следното:

Протестът е подаден в законоустановения срок, поради което е допустим. Разгледан по същество, същият е **основателен**.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява от фактическа страна следното:

На 15.06.2021 г. около 16:00 часа св. С. С. управлявала моторно превозно средство - лек автомобил марка „Хюндай“ с рег. № СВ ****. Заедно с нея в колата пътувала св. Р.С.. Движели се в гр.София, по ул. „Пиротска“ с посока на движение от ул. „Опълченска“ към бул. „Христо Ботев“ в дясната пътна лента на платното, със скорост от около 22 км/ч. От дясната страна на автомобила имало паркирани успоредно на платното за движение леки автомобили. Автомобилът, управляван от С., се движел по част от трамвайното трасе като левите колела застъпвали трамвайните релси. В същото време малолетният Б. Р. вървял по десния тротоар на ул. „Пиротска“, в района на № 65, с посока от ул. „Опълченска“ към бул. „Христо Ботев“ заедно със свои приятели, като зад тях се придвижвали по тротоара и други деца. Тримата предприели пресичане на ул. „Пиротска“, тъй като едно от момчетата трябвало да се качи на трамвай. Св. Б. Р. първи предприел пресичане, минавайки между два паркирани автомобила, а другите две момчета вървели след него. Св. Р. излязъл между автомобилите и продължил пресичането. Когато се намирал на около 4,2 метра вляво от десния тротоар, върху трамвайното трасе, св. С. ударила Р. с предната част на автомобила си в областта на лявата страна на тялото. В резултат на удара пострадалият се качил върху предния капак на автомобила и ударил главата си в челното стъкло, след което паднал върху платното за движение вдясно от автомобила на водача. След удара св. С. спряла автомобила, излязла и видяла пострадалото момче на пътното платно.

От заключението на изготвената по ДП СМЕ се установява, че в резултат на пътнотранспортното произшествие пострадалият Б. Р. е получил счупване на дясната ключица, реализирало медико-биологичния признак „трайно затруднение движенията на десния горен крайник“ за срок повече от 30 дни, контузия на главата с подкожен хематом в дясната слепоочна област довела до „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Застъпеното становище е, че получените травматични увреждания са резултат от удари с или върху твърди, тъпи предмети и отговарят да са получени в условията на ПТП.

От изготвената по ДП комплексна видео-автотехническа експертиза се установява, че отстоянието на лекия автомобил марка „Хюндай“ с рег. № СВ **** от мястото на удара с пострадалия, в момента в който св. С. С. е имала обективна възможност да забележи св. Б. Р. при излизането му зад паркирания лек автомобил е било 5,78 м. Опасната зона за спиране на автомобила при скорост от 22 км/ч е около 11,70 метра. От направените изчисления, вещите лица достигат до извода, че водачът на лекия автомобил - св.С., от момента на първата възможност да забележи св. Р., **не е имала техническата възможност да спре преди мястото на удара**. Заключение е, че **причина за настъпилото ПТП са субективните действия на пострадалия Б. Р.**, който е предприел пресичане на платното за движение на ул. „Пиротска“, на място, което не е било предназначено за движение на пешеходци, навлизайки в опасната зона за спиране на автомобила.

При така установената фактическа обстановка, СРП е приела, че липсва съставомерно поведение, което да осъществява признаците на престъпление по чл. 343, ал. 1 от НК, поради което е прекратила воденото наказателно производство.

В атакувания съдебен акт, първата съдебна инстанция е приела, че разследването не е водено, всестранно, пълно и обективно, като извън анализа на съвкупната доказателствена маса са останали въпросите, свързани с това какво е времето, през което пострадалият пешеходец е бил видим за водача на лекия автомобил, както и за да е в състояние да спре в зоната на видимост с каква скорост е следвало да се движи автомобилът с оглед своевременното забелязване на препятствието /пешеходец на пътя/, своевременното реагиране и спиране преди това препятствие. Съдът е достигнал до заключение, че от анализа на фактическата обстановка се налага извод, че избраната от водача на лекия автомобил „Хюндай“ скорост на движение се явява несъобразена с особеностите на конкретната пътна обстановка, а именно движение върху трамвайно трасе, наличие в близост на пешеходни пътеки, непосредственото наличие на трамвайна спирка, паркирани на платното автомобили и движещи се по тротоара уязвими участници в движението.

Въззивната инстанция не споделя изводите на СРС, тъй като не почиват на вярна и точна интерпретация на събраните по делото доказателства. Оценъчните съждения на СРС не се изграждат върху цялостния им прочит и тяхната относимост към предмета на доказване.

От вниманието на СРС е убягнал факта, че за да е налице съставомерност за извършено престъпление по чл. 343 от НК следва да бъде установено виновно поведение от страна на водач на МПС, изравящо се в нарушение на правилата за движение от една страна и причинна връзка между извършеното нарушение и настъпилия вредоносен резултат за пострадалия - от друга.

От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че св. С. С. се е движела със скорост от около 20 км/ч. върху трамвайно трасе, в близост на пешеходни пътеки, непосредствено наличие на трамвайна спирка (*в противоположна на посоката на движение страна*), паркирани на платното автомобили, в светлата част на денонощието, при слънчево и сухо време, без неравности и без данни да е възприела движещи се по тротоара уязвими участници в движението (*такива са били възприети единствено от пасажера в автомобила*). В същото време малолетният пострадал е предприел пресичане, в момент в който се е намирал на разстояние от 5,78 м. от предната част на управлявания от С. автомобил, при опасна зона за спиране на автомобила при скорост от 22 км/ч около 11,70 метра без да изпълни задължението си преди да навлезе на платното за движение, да се съобрази с разстоянието до приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение, с което е поставил водача в невъзможност за своевременно спиране. Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Избирането на скоростта на движение и преценката за опасност трябва да бъдат съобразени от него предварително. Ето защо при преценката дали има виновно поведение на водача и нарушаване разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП винаги трябва да се изследва конкретната пътна обстановка, мястото на удара, както и поведението на пострадалия пешеходец с оглед възможността обективно и субективно да се възприеме дадено препятствие като опасност за движението. Необходимо е да се даде обоснован отговор дали водачът на МПС е бил длъжен да очаква възникване на опасност на пътя съобразно конкретната пътна обстановка и поведението на пострадалия, възможно ли е било от обективната и субективна страна той да е възприел пострадалия като опасност и дали има виновно нарушение на конкретни правила за движение. Ако с оглед конкретната пътна обстановка нищо не е предполагало към предвидимост на поведението на пострадалия пешеходец, то няма нарушаване разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Настоящият въззивен състав приема за неправилен изводът, че поведението на С.

като водач на МПС е противоправно, тъй като същата е нарушила разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, която задължава водачите на пътни превозни средства при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия и с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. По делото е безспорно установено от приетите писмени доказателства, видео-автотехническа експертиза и свидетелски показания, че в конкретния случай автомобилът се е движил с 22 км/ч., много под максимално разрешената за населено място скорост. Моментът, в който пешеходецът с цел да стигне до трамвайната спирка, намираща се на противоположния тротоар, е предприел слизване от тротоара на пътното платно и е излязъл измежду паркираните автомобили, е този в който водачът е можел да възприеме това, лекият автомобил е бил на 5,78 метра, а опасната зона за спиране при скорост 20 км/ч е 11,70 м. Ето защо следва да се приеме, че С. не е нарушила задължението си по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, защото с оглед на конкретната пътна обстановка нищо не е насочвало към предвидимост на поведението на пострадалия пешеходец. Последният като участник в движението не е изпълнил задължението, въведено с чл. 32, ал. 2 ЗДвП преди да навлезе на платното за движение, да се съобрази с разстоянието до приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение. Следователно, действията на св. С. са били изцяло правомерни, поради което същата не е могла и не е била длъжна да предвиди настъпилия за пострадалия вредоносен резултат. Т.е. налице е хипотезата на чл. 15 от НК, поради което законосъобразно СРП е счела, че наказателното производство следва да бъде прекратено.

Указанията на първата съдебна инстанция за попълване на делото с доказателства, които нямат отношение към предмета на доказване са незаконосъобразни, поради което и съдебният акт, с който са дадени следва да бъде отменен, а постановлението на СРП потвърдено.

Воден от гореизложените съображения, Софийски градски съд на основание чл. 246, ал. 5 и 6 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 09.11.2022 г. по НЧД № 12313/22 г. СРС, НО, 93 състав, с което е отменено постановление на СРП от 12.09.2022г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 513 ЗМТ 11178/2021 г. по описа на сектор „РТП“-СДВР, пр. пр. №21198/2021 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК и е върнал делото на СРП за продължаване на процесуалноследствените действия.

ПОТВЪРЖДАВА постановление на СРП от 12.09.2022г., с което е прекратено наказателното производство по ДП № 513 ЗМТ 11178/2021 г. по описа на сектор „РТП“-СДВР, пр. пр. №21198/2021 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____